

KINO-FILM

Nr. 1.

5. märtsil.

B. 8118:111 / 1927.

Ilmub 2 korda kuus. *Sf 8171*

Vastutav toimetaja **H. Saar**, Tallinn, Vesivärava 9, k. 6. Väljaandja **A. Annus**, Tallinn, Klaasingi 5, k. 2.
Aadress liht- ja rahakirjadele: Tallinn «Kino-Film», Postkast nr. 40.

Tellimise hinnad: 1 a. peale postiga 525 mk., ½ a. peale 270 mk., ¼ a. peale 140 mk., ühe kuu peale 50 mk.
Üksik nummer 25 marka.

Sisu: Eesti filmi tuleviku nimel! — Kuidas saada filmi autoriks? — Kumb on süüdi, kas Charlie Chaplin või tema naine Gita? — Gövid — artistid. — Gösta Berling. — Kuidas riietuda? — Kuidas sain ma kinonäitlejaks. — Pat ja Patachon. — Mitmesuguseid sõnumeid kino-ilmast. — Pildid. — Kuulutused.

Kinopubliku lemmikuid



Lucy Doraine.



Mady Christians.

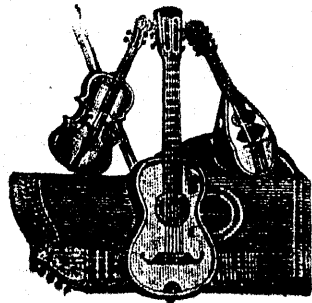
Muusikariistade äri ja keelpillide tööstus

„KANNEL“

Raekoja plats 13 -- Apteegi tänava nurgal

MÜÜB VASTUTUSEGA VASK- ja PUHKPILLE

Viiulid, gitarred, mandoliinid, mandolad, tsitrid, kandlid, grammo-
fonid ja nende noodid, balalaikad, löötspillid kui ka kõik pillide
üksikud osad. - Ladus alati olemas kõiksugu keelpillide osad.
Puhk- ja keelpillide parandustöid tehakse ruttu, korralik. ja odavalt



Filmi-kontor

Johan Grönsjö

Tallinn, Rataskaevu tän. 6, krt. 4

Ladus alati suur valik parematest Rootsi, Saksa, Ameerika j. t. filmidest, muuseas suurfilmid:

Gösta Berling. Draama Selma Lagerlöf'i romaani j.

Dollarmiljonid. Anders Ejes'i teose järel.

Surma ja patu tants. Fritz Lang'i järel.

Karl XII.

1. märtsist 1927. aastast ilmub TALLINNAS
UUS SUUR POLIITILINE, MAJANDUSLIK
ja KIRJANDUSLIK PÄEVALEHT

„RAHVA SÕNA“

Peatoimetajateks on AUGUST REI
ja ERICH JONAS

„Rahva Sõna“ tellimisi võtavad vastu kõik vabariigi posti-
asutused ja oma tellimiste vastuvõtjad -- „Rahva Sõna“
toimetus ja talitus: TALLINNAS, 6, BROKUSMÄGI 4 --
TELEFONID: 3-61, 19-23 -- POSTKAST: 367



Joh. Mitt

Muusika- ja noodiäri

Rataskaevu 2 -- Tel. 26-64

Alati ladus rikkalik valik **grammofone** ja **plaate** kuulsamatest vabrikuteist ilmas „His Masters Voice“ ja **Polydor**. Nõndasamuti igasugu **muusikariistu**, **noote** ja **osasid**. Värsked viiuli, cello ja kontrabassi **KEELED**. -- -- **PARANDUSED** muusika alal täidetakse asjatundlikult ja korrektilt.

Eesti filmi tuleviku nimel!

Eesti võib uhkustada oma kinodega. Eriti pealinn. Aga ka Tartu.

Neid on toredaid ja pooltoremaid.

Võtke pealinnas „Gloria Palace“, „Grand Marina“, „Passaash“, Tartus „Athena“, „Central“...

Ja varsti kerkib ka Pärnus hra Ormissoni ettevõttel ilus kinoloss.

Aga Eesti filmi produktsioon?

See on enamasti olnud juhusteotsijate töö ja sellepärast alaväärtusline.

Iga tõsiselt mõtleja kinoharrastaja punastas, kui luges lehest, et „Taara-film“ kavatses maha müüa „Esimese öö õigust“ väljamaale!

Aga riigile on see ükskõik!

Meil raisatakse miljoneid väljast sisseveetavate filmide peale, aga et kodus midagi sellel alal teha võidaks, seda ei ole!

Ja mispoolest oleme meie ses suhtes pahe- mais tingimustes, kui Taani.

Mis võib ilmastiku poolest Moskva, seda võime meie ka.

„Kultuurkapitali meestel“ on aga see muidugi kahesilma vahel, et ka kino on suurimaid kultuuri levitamise tegureid. Ja just kino kau- du võiks välisilmas populariseeruda Eesti.

Aga neil, meie kultuurikandjail, on see juba ema piimaga sisse joodetud, et kino ikka ei ole midagi „intelligentlikku.“ Üldse kinoküsimus tuletab meil meelde teatud „ahviprotsessi“ Ameerikas.

Ja mis saadakse meil „ametliku“ „hurra-intelligentlise“ kino eitamisega?

Tõsi, nende nurgakivi panemise puhul peetakse küll ilusaid kõnesid, nagu Ipsberg „Gloria Palace“i avamise puhulgi, et see hoone — мол, дескать — andub kunstile, kuid mis meie näeme?

See juutide ettevõtte saab sellega valmis, et hirvitab meile näkku pildiga: „Kodumaal, seal kohtame jälle!“ („In der Heimat, da gibt es ein Wiederseh!“)

Seda pilti võivad vaadata vaid need, kes igatsevad tagasi Saksa okupatsiooni. Tõsisele eestlasele võib soovitada ainult niisugusest kinost, kui on seda „Gloria Palace“, kui ta rahva soovidega ei arvesta — täielist eemalejäämist. Meie, kes meil iga mark kallis, ei või sellega leppida, et meile hiilgava kõmuga pakutakse rämpsü.

Juhtub seal jooksuma mõni hea film, siis ei jää rahvas mitte ilma juhusest seda ikkagi näha, sest see pilt jookseb pärast mõnes vähemas kinos.

Siis veetakse meile sisse pääratu hulk Ameerika cow-boyde ja kõiksugu laskmiste filme, millel pole mingit sisu ega mõtet.

Ja üks teine suurem kino laristab vahel niisuguseid pilte nädalas läbi kaks eeskava.

Ei tahaks sugugi uskuda, et need filmid muidu saadakse.

Ei saa küll pahandada kino juhatuse peale, kui ta näitab vaid odavaid pilte. Ta ei tule muidu välja, sest meil saadakse ikkagi riiklises ringkondis aru kinost, kui maksude „lüpsilehmast“, mitte kui kultuurilisest tegurist.

Ja sellepärast ei või meie pahandada, et kinod, mis töötavad puhtarilise sihiga, ei paku meile midagi head. Ainult vahetevahel, harva. Nagu näiteks, neil päevil on oodata erilisel kuulul suurfilm „Ben Hur.“

Siis asi, mis kinostuja hinge täis teeb, need on need igavesed „ameerika naljapildid.“

Ja mõnda neist oled sa sunnitud mitmel, kuni kümnel korral läbi vaatama, kord ühe, kord teise draama järeljooksikuna.

Kas niisuguseid asju ka meil ei osataks ise teha?

Osataks ja veel paremaidki, kui ainult ette võetakse ja loodakse selleks olud.

Seniaajani, kui aga seda odavat rämpsusisse vedada võib (väljaveetav raha on ikkagi kadunud raha, kas odava või kalli eest), selle peale keegi ei mõtle ja ei võigi mõelda. Sest mistarvis — mõtleb kino ärimees, — kui võistleb „Ameerika turg“, Eesti produktsiooni eest midagi maksta? ...

Siin tuleks talitada radikaalselt.

Välja anda Eesti oma huvides (millised need huvid, on vist igale mõtlejale selged, välja arvatud need, kelle pea täis rohelist kalevit) määrus, et teatud tähtpäevast peale, ütleme esi-

mesest juulist 1927 a., peab iga kino eeskavas olema vähemalt üheaktiline Eestis produtseeritud film.

Olgu siis see filmi alal ka — nagu kinodirektorid laval esineva eestikeelse numbriga koht armastavad ütelda — „gosudarstvennoi“ või „politseiski“ number.

Teatavasti on meie kino näitelavadele nii, et need üle kuhjatakse kõiksugu väljamaalastega — kuna kinodirektorid ise enamasti ka muust rahvusest — ja siis, et oma riiklust näidata, pannakse mõni venelane või venestunud eestlane laulma „jeesti laulu“, mis kõrvale lihtsalt haavav.

Las' näitavad nad siis ka filmi alal oma riigitruudust.

Kuidas saada filmi autoriks?

„First National“ filmitehaste direktori Richard Rawlendi nõuanDED.

On palju filmisõpru, kes tunnevad endid haavatutena, et neist kui kino-stsenaaride autoritest pole aru saadud. Nad istuvad laua taga, kirjutavad, mitte stsenaari, vaid „filmikäsikirja“, saadavad selle mõnele firmale ja hakkavad siis mõtiskellema, mida peale hakata selle suure saadava honoraariga.

Ja kui siis käsikiri, mille peale pandud nii palju lootusi, saadetakse tagasi äraütlemisega kõige viisakamas vormis, siis süüdistavad autorid ikka firmat, mitte iseennast.

Pea kõik kinotehased saavad iga aasta mitu tuhat niisugust „filmikäsikirja.“ Igal firmal on bürood, kus hoolega läbi vaadatakse kõik sissetulevad käsikirjad. Kõik direktorid oleksid väga rahul ja maksaksid head tasu, kui kõik see saadetud materjal oleks poolenistegi vastuvõetav.

Kahjuks võib seda ütelda ainult ... ühe kümnendiku protsendi kohta kõigest sissetulnust materjalist. Ülejäänud on enamasti kuni veidruseni kõlmbatu nii, et tahtmatalt kerkib küsimus, kuidas võib mõtleja inimene loota, et filmitakse sellased „ideed“, ja kuidas nad üldse on väljendatavad näitelinal.

Ülaltoodust on juba selge, et kõige tähtsam on: kes tahab õppida kirjutama käsikirja filmi jaoks, peab õppima mõtlema „optiliselt“, kujutades enesele ette sündmuste käiku näitelinalises arenemisjärjekorras.

Kõige pealt, muidugi, peab olema nähtav tegevus, mida enam kontsentreeritud, seda enam kaasakiskuvam, seda parem... *Kinokunsti aluseks on liikumine.*

See ei ole kaugeltki mitte kerge, mille tõttu siis ka niisugune nähtus, et kogu terves ilmas on vaid mitukümmend head filmi autori, kes hästi teavad, milles seisab asi, ja kes kogu filmitööstust oma stsenaaride ja romaanide ümbertegemistega rahuldavad. Ohates peavad vahrikandid ikka ja ikka jälle pöörama nende harjumustega autorite poole, kuigi nad tahaksid nii hea meelega oma filmidesse „värsket verd.“

Veel üks praktiline nõuanne, eriti neile, kellel, võib olla, tõesti on kinoautori amet. Ei ole vaja püüda kirjutada oma käsikirja vormis, mis otsekohe kõlbulik pildistamiseks. Võib piirduda sellega, et väljendada ideed ja tegevuse arenemist lühikese konspekti ehk jutustuse kujul. *Ideed — on peasi ja tasutakse hästi.*

Kumb on süüdi, kas Charlie Chaplin või tema naine Lita?

„Nad tulid öösel kell 2 ja hakkasid mängima korraga minu suurel orelil ja klaveril ning peale selle panid üürgama veel grammofoni!“

Nii rääkis Charlie.

Kuid Lita Grey-Chaplin, kaheksateistkümnne

aastane tema naine ja, tähendab kolmekümne-toalise lossi perenaine, vaidles vastu:

„Meie ei tulnud mitte kell kaks, vaid kell üks; mina, minu ema ja meie külalised — sõbrad, kellega ma Honolulu aega mööda saatsin.

Meie pidasime endid üleval väga viisakalt. Kuid korraga tuli mister Chaplin ja tegi meile vormilise skandaali. Ta pahandas, et meie liiga mürada. Selle järele lahkusid kõik võõrad.“

„Jah, ma ütlesin talle, et need inimesed lahkusid minu majast!“ kinnitas ka Charlie.

Honululu reisisõbrad, kelle auks kogusid külalised, olid parun ja paruniproua Mille de Precour Pariisist. Pärast skandaali Chaplini majas, lahkusid nad Hollywoodist..

Ja järgmisel päeval lahkus Lita Chaplin oma mehe majast, kaasa võttes mõlemaid lapsi, kellest vanem on kahe aastane ja noorem aastane.

See sündmus äratas valgukiirusel hiigla kõ-

naist terve päev läbi kodus olnud ja lapsed olnud jäetud teenijate hoolde.

„Ma ei leidnud mitte harva oma majas täiesti võõraid inimesi. Mul on palju huvitavaid tuttavaid, kuid Lita andis mulle alati mõista, et need inimesed talle ei meeldi, et tal palju paremini meeldib olla oma ringis, kodus või restoraanis, kuid ilma minuta...“

Raha suhtes räägib Lita:

„Mitte alati ei ole raha õnne aluseks. See, et Chaplin andis mulle suured summad ja avas krediidi magasinides, pidi mind lohutama tema äraolekul: viimase kuue kuu jooksul ei tulnud ta kordagi koju lõuneks. Ta ei olnud hea mees ega isa. Minu sõpru ta ei sallinud, sest leidis



Agnes Esterhazy ja M. Varkoni.

mu. Ajalehed tõid oma esikülgedel pikalt ja laialt kumbagi poolte seletusi. Lita lükkas ümber Charlie seletused ja Charlie ei võinud leppida Lita seletustega...

Lita Chaplin räägib, et need kaks abielu-aastat suure koomikuga olid täitsa väljakannatamatad. Temakese lootus luua vaikest perekonda elu, oli lõpulikult purustatud. Selle kuri-kuulsa öö sündmused olid ainult lahkumise ettekäändeks. Kohtus tõendab ta, kui pahaste temaga ümber käidi. Tagasimine ja leppimine olla võimatad.

Charlie tähendab, et Lita sõnad pahast ümberkäimisest olla valed. Tema teinud kõik, et luua oma naisele õnnelikku kodukollet. Ta seadnud sisse kõik mõnusused ja täitnud igat tema soovi. Lital olnud piiramata krediit kõigis magasinides, hotellides, restoraanides. Kuid tema tarvitanud seda kurjasti. Charlie kaebab, et sagedasti, kui tema töölt koju tulnud, polla

need olevat mittehuvitavad. Mulle rääkis ta tihti, et ta ei võida veeta minu seltsis paljut aega, sest ma ei olla hingeliselt küllalt välja arenenud.“

Toome siin sõna-sõnalt ära Chaplini naise abielulahutuse palvekirja:

„Härra Los-Angelose kohtu esimehele.

Mina, selle allakirjutajanna, kinoartisti Charlie Chaplini seaduslik abikaasa, pööran kohtu poole palvega mind sellest isikust lahutada, kuna elu temaga mul väljakannatamatuks on muutunud. Põhjused on järgmised:

Charlie Chaplin elab äärmiselt logardi elu, mis küll ühenduses on tema kinoartisti elukutsega, kuid sugugi lubatav ei ole perekonnainimesele. Charlie kannab ka kodus inetult kõhurdud parukat ja inetuid vurrusid ning peab ennast üleval nagu oleks



Asta Nielsen.

Vanemaid kuulsamaid kinonäitlejannasid Eestis tuntud juba viisteistkümmend aastat. Nii paljud mäletavad veel tema mängu aastate eest surnud Valdemar Harrisoniga (õige nimega Psylander) Taani „Nordisk“-filmes, millised kirjutas ja lavastas ta esimese mees, kirjanik ja kinonäitejuht Urban Gad.

Praegu on Asta Nielsen juba kolmat korda abielus — Moskva kunstiteatri esimese stuudio endise näitleja Grigori Chmaraga.

Asta Nielsen'i aadress: Berliin, Kaiserallee, 208.

ta iga minut valmis mingisuguse avantüüri peale.

Vahel päevade viisi uitab ta mööda uulitsaid ja parke, loobib kiva erakorterite aknaisse ja provotseerib politseid. Ta flirdib toatüdrukutega, lapsehoidjatega, moodipreilidega ja müüjannadega. Ta korjab uulitsalt järelevaatusega lapsi ja õpetab neile kõiksugu hulkauri koerustikke.

Ta võtab osa metsikutest kakelustest, mida millegi pärast kutsuvad „poksi matšiks.“ Vähe sellest, et ta ise on rahva naerualuseks saanud, tallab ta porri mitte üksi oma, vaid ka oma naise nime.

Niisugune eluviis ei saa jääda mõju avaldamata meie kooselu peale, vaid haavab minu kõlblist tunnet. Pahandused, mis suurenevad iga päevaga, sundisid mind,

selle allakirjutajannat, paluma abielu lahutust.

Edasi: härra Chaplin riietub nii, et igaühel, kes ei kuulu mitte tema idiootliste austajannade kilda, on vastik tema peale vaadata. Tema pükstel ei ole nõöpe ja püksid ei seisa üleval tal mitte traksidega, vaid kõiksugu sidemete ja sõlmedega, mis tal vanadest rihmadest punutud.

Mina, selle allakirjutajanna, lugedes üles kõik ülemalnimetatud pahed, kõike seda häbi, mida ma Charlie Chaplini armust oma peale pidin võtma, palun veel kord teha abielulahutav otsus ja mehelt mulle välja mõista kaks miljoni dollarit, peale selle veel teatud summa meie laste kasvatuseks.

Lita Grey-Chaplin.“

Selle kaebtuse peale andis Charlie Chaplin järgmise vastuseletuse:

„Härra Los-Angelosi kohtu esimehele.

Mina, selle allakirjutaja, kinoartist Charlie Chaplin, tutvunedes oma naise kaebusega, võin ütelda oma kaitseks järgmist:

Kui härra Chaplin ühenduses oma elukutsega on sunnitud üksi jätma oma naist, ja naine jääb ainukeseks käskijaks majja, siis tarvitab ta oma vabadust selleks, et kutsuda terve karja võõraid. Nad tunnevad endid nagu kodus, müraavad, karjuvad, laulavad nii, et mul ei ole kodus võimalik tunnikestki magada.

Mina, selle allakirjutaja, olen sunnitud palju ja rasket tööd tegema, mille järeldusel suur väsimus. Minu iseloom, vastuoksa naise seletusele, on pehme ja viisakas. Mina austan võimu esitajaid ja alistun neile, ja mul on äärmiselt plinlik teha neile ka kõige väiksemaid pahandusi, mis puutuksid seltskondlisse raurikkumisse. Chaplin — tähelepanelik inimene, armastab vaikust, armastuses on ta truu ja kindel, aga et tema peab kaisutama ja suudlema teisi nais-terahvaid, siis seda ju omas elukutses.

Ma armastan õrnalt oma lapsi ja kahetsen tõsiselt, et oma elukutse pärast saan nende jaoks nii vähe aega pühendada.

Ühe sõnaga, mina sellele allakirjutaja, kujutan enesest korralikku perekonnainimest, head abielumeest, kes päevad ja ööd ainult oma perekonna hea seisukorra ja hea nime peale mõtleb.

Mul on väga raske kanda elegantsete kostüümide asemel kaltse, kuid niisugune juba on mu saatus. Mul on vastik kanda neid veidraid vurrusid, minu unistus on nagu igal ameeriklasel — käia siledaks aetud näoga. Kuid näitleja kostüümiga peab harjuma, et tuleks loomulik.

Mina tahaks omada nurgakest, kus võimalik oleks puhata vabadel tundidel, kuid seda ei ole: proua Chaplin täidab terve maja mürava inimkarjaga ja nende sealolek segab mind uue triki ülesleidmises, millel võib suur mõju olla edaspidise karjääri peale.

Sellepärast mina, sellele allakirjutaja, palun abielulahutuses süüdlaseks tunnistada ainult proua Chaplini ja usaldada mulle mu väikese tütre kasvatus.

Charlie Chaplin.“

Eelseisvas abielulahutuse asjas, mille Charlie Chaplin Pariisi kohtu viia tahab ja selleks sinna sõidab, on peaküsimus lastes. Et Lita Grey advokaat „alimendi“ nõudmises nii väga leplik ei ole, on arvata.

Kuulduste järele on ühenduses lahutusprotsessiga Charlie Chaplin ka „The Circus“ filmi negatiivi üle piiri Mexikosse saatnud, et sedaaresti alla panemise eest hoida.

Charlie Chaplini sõbrad kaebavad: „Ta ei või ju niisuguses olukorras töötada!“



Mis teha? Väike mees veidrates saabastes ja kurbade silmadega, kes oma filmes alati leidnud õnnelikke trikke, on nüüd ise väljapääsematusse seisukorda sattunud.

Lõvid — artistid.

Ligi kaheksakümmend lõvi, kes on taltsutatud ilma piitsata ja keda toidetakse kitsepiimaga, esinevad pildistamistel kui kunagi kinonäitlejad.

Kalifornias on viimasel ajal väga kuulsaks saanud viie-aakriline lõvide farm, mille sissetulek paneb imestama teisi enam proosalisemaid farmerisi. Kuue aasta jooksul on lõvide farm muutunud üheks suuremaks ameerikliseks ettevõtteks.

Keegi Charles Hay, kes veel kuni seniajani ainuke lõvide farmer, algas oma asja sellega, et muretses ühe isalõvi ja kaks emalõvi. Praegusel ajal omab aga tema ettevõtte täiesti taltsaid lõvisid 80 kuni 90 pead. Juurde arvamata need, mis ta juba maha müünud mitmesugustesse loomaedadesse, tsirkustesse jne.

Ja alles mõned aastad tagasi astus ta Los Angelosis naisega maale, kõigest kümme dollarit taskus. Õnneks oli ta — loomade taltsutaia.

Praegusel ajal töötavad ta lõvid pea kõigis Hollywoodi kino-stuudiotēs ehk tema oma farmil istutatud dshunglites. Iga lõvi, kes pildistamiseks poseerib, teenib kuni 50 dollarit päevas, mis suure ja mitmekesise nõudmise puhul annab Hayle kaunis hiigla summa. Peale selle müüb mister Hay igal aastal osa lõvide poegi ära ja siis veel maksavad talle farmi külastajad erilist sisseastumise maksu, et näha korraga murdjaid kümme korda suuremal arvul, kui kuusagil loomaaias.

Mister Hay lõvide edu peetakse olenevaks tema erilise taltsutamise- ja treenerimisviisist. Ta noored lõvid on niisama taltsad, kui kassi-



Pola Negri

Lahutatud krahvinna Domska ja — kuuma Poola ja hüppelise tantsijanna verrega. Armus kord Charlie Chaplinisse, hiljem Rudolf Valentinosse. Praegu esineb Valentino pärandusajast viieteistkümmne tuhande dollarilise nõudmisega, kinnitades, selle summa Valentino siis temalt laenanud, kui ta veel kuulus ei olnud. Puhkab Honolulu saarel, kui ta sealt juba ära tulnud ei ole.



Lya Mara.

Rahvuse poolest lätlanna, sündinud Riias 1. augustil 1897 a., kus ka mööda saanud lapsepõlve aastad.

Näitelavalist tegevust algas Riia saksa operettis. Hiljem sõitis väljamaale, kus kinotäheks tõusis.

Esiolgu mängis ta noori plikakesi à la Mary Pickford, nüüd aga enamiste psühholoogilisi osi. Tema artistilises individuaalsuses vahelduvad ekhüümsad, murretud tildrukud tõsiste tarkade naistega. Ku avaldub temas kalduvus vene kirjanikkude osade peale, nii esines ta kerahv Leo Tolstoi „Ülestõusmises“ Katjuscha Maslova osas, Artzõbaschevi „Saninis“ Liida Sanini osas ja ka „Yvette“ oli vene tantsijanna tüüp.

Esineb ta enamiste filmes, mida lavastab ta mees Friedrich Zelnik.

Lya Mara neiapõlve nimi on Liisa Gudkovitsh. Tema praegune aadress: Berliin, Pommernalle, 1.

pojad ja isegi siis, kui nad juba täitsa välja kasvanud, võib — tõsi küll, mister Hay enese silma all — nendega korda saada ka kõige väiksem kinonäitleja.

Kunagi mitte tunda saades nuuti ehk tulist rauda ja hirmupadrunisi, ei karda lövid sugugi inimesi ehk on, pahemal juhusel, nende vastu ükskõiksed. Õpetamise juurers tarvitab mister Hay ainult väikest kaheteistkümneme tolli pikkust piitsakest ja, kui tal on vaja minna puuri, kus asuvad need, pealt näha, tagedad ja verejäänulised murdjad, siis ei vaja ta ühtegi abilist väljaspool puuri ega ka mingisuguseid muid ettevaatuse abinõusid.

Peale erilise kino, tsirkuste ja loomaaedade teenimise on viimasel ajal märgata ikka enam ja enam suurenevad nõudmist noorte lõvide peale. Lõvikutsika hind kõigub 350-nest kuni 400 dollari vahel ja niiviisi toob ainuüksi lõvipoegade müük, kes farmis suurel hulgal sünnivad, suurt tulu. Mister Hay tähelepanemiste järele tarvitab Ühisriikide lõviturg iga aasta kuni kakssada lõvi.

Ameeriklaste seisukohast seisab mister Hay teenus selles, et ei pruugi sisse vedada poolmetsikuid murdjaid Aafrikast, vaid tema täidab täielikult turunõudeid, lastes müügile taltsaid, farmis üleskasvatatud lõvisid. Täitsa väljadesseeritud täiskasvanud isalõvi eest võtab ta kolmkümmend kuni viiskümmend tuhat dollarit, emalõvi eest aga veidi vähem, sest sel ei ole nii tark pea, nii ilus lakk ja nii mõjuv välimus, kui isalõvil. „Numa“ — mister Hay lõvide kuningas maksab 50.000 dollarit ja ta on kõige nõutavam loom pildistamistel, kui kõige toredam lõvi terves Ameerikas.

Farmis ei ole harilisi raudpuure. Murdjad elavad ja virklevad suurtes koplites. Tugevate tulpade külge on kinnitatud kõva, läbipõimitud traat, mille otsad lähevad maa sisse, harilikult mitu jalga sügavale, et murdjad mitte üles ei kaabiks, kas või ulakuse pärast, ja välja ei läheks. Natuke maad areenist eemal on madalad krohvitud ehitused, milles igal lõvil oma iseruim. Need ehitused on lõvidele varjupaigaks, nii ütelda, koduks. Üks areen on määratud täiesti väljakasvanud ja treeneritud lõvide jaoks, teine „keskmise kooli grupi“, s. o. poolväljakasvanud või „alaealiste“ ja, viimaks, kolmas — alles mänglevate kutsikate jaoks. Kohe sünnipäevast peale saab iga lõvipoeg omale nime ja tema eest kantakse hoolt tema iseloomu omaduste kohaselt.

„Numa“ ja mõned teised vanemaid moodustavad grupi rahulisi, tagasihoidlikke ja suurelisi, alati täis oma lõvilikku iseteadlikkust. „Pluto“ ja „Wayredy“ on kõige elavamad ja vigurioskavamad loomad ja väga sõbralikud. „Pluto“ on väga osav poksis oma treeneriga. Olles ise kõigest kolm aastat vana, kaalub ta ligi 400 inglismaala ja kui tagumiste käppade peale püsti ajab, ulatab kaheksa jala kõrgusele. „Wayredy“ on ilus, väga tundelik, alati häälitsev, aga tujati ka väga laisk emalõvi. „Rosy“ — üks tema õdedest on kuulus sellega, et tõi ilmale korraga neli poega, mis lõvide juures nii haruldane on.

Lõvikutsikad on väga sarnased kassidele, nad on niisama nagu kassipojadki erksad ja mänglejad. Nad on Hay naise — mistriss Hay alalise järelvalve all. Kohe peale sünnitamist võetakse lõvipojad ema juurest ära, sest et emalõvi, kes üles kasvanud vabatusetuses, täiesti

Esietendus-kinoteater

Bi-Ba-Bo

Viru tän. 9

HOOAJA SUURIMAD LÖÖKPILDID
mis varsti linastusele tulevad:

I.
Harry Piel

omas uuemas meisterteoses!
Sensatsioon-suurfilmis!

Harry elava kaubaga
kauplejate keskel

II.

J. A SCHELJABUSCHKI huvitav lavast,
Dina, sulle kuulub
kätemaksmine,
Legend Kaukaasia mägedest.

kaotab ematunde, on abitu ja ei tea, mis poega-dega peale hakata. Lõvipojad pannakse soojadesse kastidesse päikese kätte ja toidetakse kitsepiimaga lutust kolm korda päevas. Veidi hiljem lisatakse piimale juurde tooreid linnumune. Kui lõvipojad saavad nii vanaks, kus neil loomulikult aeg oleks ema juurest ära võõrduda, lähevad nad juba teise astme kooli, juba mister Hay hoole alla, kus juba hakkavad saama lihatoitu, kuid mitte enam, kui kord päevas. Toitmine selles haruldases farmis on üldse väga kallis lõbu. Täiskasvanud lõvi saab 15 inglismae hobuseliha nii, et keskmiselt iga lõunaks tuleb ära tappa üks hobune. Liha antakse kas toorelt ehk ahjus veidi aurutatult, kuna muidu tsirkustes ja loomaaedis loomad saavad vana liha, harva ülessoendatud. See vahe toitumise viisis ja toidu väärtuses annabki emast tunda nii loomade arenemises, kui ka nende üldseisukorras.

Filmimise ajal on lõvid harilikult piiratud näitlejaist, nii suurtest kui väikestest, kes ilma kartuseta sasivad nende karvu. Niisugune vahetorkord lõmadega teeb aga lõvide peremehe siiski rahutuks, sest et mister Hay arvates ikkagi lõvi üsaldada ei või.

Niipea, kui lõvi pildistamise juures hakkab

avaldama väsimuse tundemärke, läheb ta ise oma puurvankrisse, milles ta kohale toodi, ja viiakse tagasi farmi, kus teda sel päeval enam ei tülitata. Lõvisid ei tülitata kunagi kaks tundi enne ja kaks tundi pärast söömist.



Mia May.

Eestis väga armastatud kinonäitlejanna, kuulsu kinonäitlejahi Joe May abikaasa ja vabaturma läbi lahkunud kinotähe Eva May ema.

Rahvuse poolest mõlemad mehega — juudid.

Huvitav on ka, et May perekond ei kannu õiget nime: Mia May oli Helene Pflegner ja Joe — Mandel.

May'de aadress: Berliin, Kurfürstendam, 70.

Üleilma kuulus suurfilm!

Ben-Hur

Peaosas

Ramon Navarro

Üigemal ajal

«Grand-Marinat»

Gösta Berling.

Haruldasem Rootsi suurfilm kuulsa kirjaniku Selma Lagerlöfi romaani järele.

Filmi jaoks ümber lüüdnud Mauritz Stiller ja Ragnar Hyllén-Cavallius.

Näitejuht Mauritz Stiller. Nimiosas Lars Hanson.

„Gösta Berling“ on romantiline juhtumusfilm ja ühtlasi inimsaatuste kurbloolus. Sündmustik on põnev ja huviküllane.

Lühidane sisu kokkuvõte:

Gösta Berlingi juhtumused sünnivad suuremalt jaolt suures ja rikkas Ekeby mõisas Värmlandis, mida valitseb tark ja enregiline majoriproua Margareta Sanzelius. Nagu paigutades teistes selleaegsetes Värmlandi härrastemaiades — see on 1820. aastal — elavad ka Ekeby tiivhoones kavalierid, s. o. mehed ilma mingi kindla elukutseta ja koduta, tihti poolmõistliku olemisega, aadlid, ohvitserid või õpetlased, enamiste tumeda minevikuga, kes aga oma juhtumuste, vaimuannete või oma originaalsusega mõisaomanikule, kes nende elupäevad kuni surmani kindlustab, hiilguseks on.

Kuulsamaid kavaleere oli Gösta Berling. Ta oli kord hingekarjane olnud, kuid oma liia joomise pärast oli pidanud jätma ta ameti ja „lähi-joonud pastori“ sai vallatu juhtumiste otsija, luuletaja ja naistekütt — just nagu kavalier olema pidi.

Aga siiski ei olnud temas surnud igatsus vabaneda sest põhjalangenud elust ja põlgus selle kergemeelse elu vastu tegi talle tihti suurt südamevalu.

Temast käis välja mingi nõiduslik paha võim, mis tõi neile õnnetust, sai saatuslikeks, kes temaga läbi käisid.

Nii juhtus ka noore unistusmeelse Ebba Dohnaga.

See hakkas teda armastama, kui ta Ebba vanemate lossis Borgis kodukooliõpetajaks oli.

Kui Ebba aga ühel päeval väga inetul viisil selgeks tehti, et Göstast iialgi seda ei saa, mida lootnud ta temast oma unistuses, nimelt, truu jumalasalust, kristlikku õpetajat, jäi Ebba sest lootusmurdest haigeks, vaevles ja suri.

Göstat aga, kes muidu armastust Ebbaaga lihtsaks naudingu silmapileuks oli pidanud, hakkas piinama südametunnistus ja ta tundis enese mõrtsukana.

Kahjatsedes ja enesepõlgamises tahtis ta end tappa, seal avaldas talle majoriproua, et ka tema kuulub „selle ilma surnute“ hulka, et ka tema hing on surnud ja et ta vaid veel nagu mingis pahas unenäos elab.

Ta oli kord olnud Margareta Celsing, ilus noor neiu, kes selle maailma kuriustest midagi ei teadnud ja vaest Altringeri armastanud. Oma ema poolt sunniti aga teda mehele minema kunja major Sanzeliusele.

Mõne aja pärast tuli aga Altringer tagasi rikkana ja ostis ära Ekeby mõisa kogu ta toredusega.

Vana armastus lõi uuesti lõkkele ning ta elas Altringeriga ilusaid päevi. Kui talle aga ta ema truuduse murdmise pärast kibeda etteheite tegi, ajas ta oma kangekaelsusega ema minema. Ja kui ema talle ütles näkku needmise: „Nagu sa mind välja ajad, aetakse välja



ka sind! Maantee on sinu kodu ja sealaut sinu voodi!“ ja talle ühe hoobi vastu põske andis, lõi ta oma ema.

Sest silmapilgust suri temas Margareta Celsing ja jäi järele veel vaid uhke ja julm Margareta Sanzelius.

Seda rääkis ta Göstale ja ka see tõmbas nagu temagi kriipsu üle mineviku ning elas edasi.

Aga ema needus ei jäänud saabumata. Kuri mõisahärra Sintram, kes end jõuluõöl kuradina riietus, viis oma kurikavala kõnega kergeuskliku Christian Berghi arvamisele, et tema, vana kurat, majoriprouaga kavalieride hingede üle kontaktis on. Ühel suurel pidustusel Ekebys heitis Bergh vihas jooanud peaga majoriprouale näkku, et Ekeby mõis, mille major ja tema proua pärast Altringeri surma pärandanud, on saavutatud truudusmurdmise hinnaga ja et see seni veel majori eest saladuses on seisnud.

(Järgneb)

Kuidas riietuda?

Kuulsa kinotähe Corinne Griffithi nõuanne.

Minu arvamise järele, pahasti riietud on see naisterahvas, kes meelega tahab torgata silma.

Iga naisterahvas peab teadma, mis talle enam passib. Ei või seda küsimust usaldada täieliselt õmblejanna hooleks.

Sest kui ka naisrätsep ehk õmblejanna valivad välja moe, mis sobib tellijale, ei ole see ikkagi veel kõik. Tähtis ei ole mitte ainult riiet välja valida, vaid seda ka kanda.

Kõige paremaks nõuandeks, mis ma anda võin, oleks — riietuge võimalikult lihtsalt.

Kanda elegantseid õhtutualette ei ole sugugi nii lihtne, nagu see näib. Elegants ei seisa mitte ainult riide väärtuses, moes, vaid ka riide kandmise viisis.

Isiklikult riietun ma väga lihtsalt. Ma ei ar-

masta „esimode“ ja ei uhkusta kunagi sellega, et mu riided on valmistatud minu isikliste näpunäidete järele.

Mis puutub vaielusse lühikeste ja pikkade undrukute suhtes, siis võin ma ütelda, et olen täiesti lühikeste undrukute poolt.

Mina isiklikult ei leia põhjust, mispärast peaksime peitma oma sääri, mida meie võisime näidata mitu aastat vaid moe tujude pärast?

Praeguse aja mood ei pea taga ajama mingisugust kapriisi, vaid silmas pidama esteetlikkust ja praktilikkust.

Ja lühikesed undrukud vastavad nii ühe kui teise nõudele.

Ja moed, mis juhitud neist põhimõttest, on mõistlikud moed ja püsivad kaua.

Kuidas sain ma kinonäitlejaks.

Willi Fritsch.

Ütlen seda oma austajate rahustamiseks: olen sündinud 27. jaanuaril 1901 aastal. Minu sünnipaigaks oli Kattovicz.

Minu isa, kes insener oli, soovis, et ka mina selle ameti ära õpiks. Kuid õhkkond, milles

mina elasin, ei vastanud mu iseloomule ning olin rõõmus, kui teada sain, et näitejuht Reinhardt vajab statiste oma näidendi „Orestii“ jaoks.

Astusin tema juurde ametisse, kuid peagi



Jvan Mosschuchin,

kuulsaim Vene kinonäitleja, kes omal ajal Prantsusmaale emigreeris, filmib nüüd Ameerikas, kus tal suurima Ameerika kinofirma „Universaliga“ leping viie aasta peale, alates läinud aasta sügisest.

Et Ameerika kõik kuulsamad kinosaarused omale pärib, on juba nähtud ja ei enam mingi uudis. Leninigradi „Shisi Iskusstra“ kirjutas aga sel puhul:

„Pärast seda, kui Nõukogude Venes keelduti näitamiseks vastu võtmast „Albatrossi“ filme (kinofööstuse organisatsioon Pariisis, asutatud Mosschuchini, Lissenko, Kolini j. t. poolt), hakkasid artistide-emigrantide asjad päev-päevalt ikka halvemaks ja halvemaks minema, sest et kuna neil võimata võistelda Ameerikaga (kes pea kogu prantsuse kinoturu oma võimusesse haaranud), kaotasid nad meie äraütlemisega suurima turu oma filmide levitamiseks. Tuli unnik, milles vaevles „Albatross“ viimased paar aastat. Ei ole kahelda, et Mosschuchini ärasõit viieaastasele „gastroolile“ Ameerikasse, on nende viimane lootus tasakaalustada oma seisukorda. „Dollariid, siis dollariid — pole midagi parata!...“ räägib ise Mosschuchin.“

Siinjuures olgu tähendatud, et peale Mosschuchini on Hollywoodis juba Natalie Kovanko ja W. Turshanski, kuna Nikolai Koliniga veel läbirääkimisi peetakse. Loodetavasti võtab ta vastu Famous-Players'i kutse.

Ka Veera Voronina, noor Vene näitlejanna, kes filminud Pat ja Patachoniga ning siis Berliinis „Ufa“ juures, on Hollywoodi kutsutud, kuhu ta ka sõitnud.“

märkasini, et niisugusel kombel kuigi kaugele ei jõua ja hakkasin võtma Gustav Cimek'i draama-stuudios näitekunsti tunde. Kui ma kord hiljem jälle Reinhardt'iga kokku puutusin ning temale midagi ette deklameerisin, sõlmis Saksa teater minuga lepingu 4 aasta peale.

Kuid mina ei jäänud kauaks teatritegelaseks: hakkasin filmides osa võtma, esiteks muidugi väikeste firmade juures. 1922 aastal sain

„Decla“ poolt kutse osa võtta filmis „Tema naine — tundmatu.“

Ma oleks meelsamini filmi juurde jäänud jäädavaks, kuid lepingu aeg Saksa teatriga ei olnud veel lõppenud...

Elasin väga viletsasti, kuid siiski paremini, kui mu ametivennad, tänu sellele, et tihti avansse sain. Minu mured lõppesid siis, kui „Ufa“ juurde koha sain, kus ma kuni seniajani ka töötan.

Pat ja Patachon.



Üleilma tuntud Taani koomikud. Pikk ja kuivetu Pat on näitelina Don Quixote ja lühike Patachon tema truu kannupoiss Sancho-Pancho.

Nad uitavad mööda ilma kui kaks Ahasverust, kes ei leia omale elukutset, milles püsida.

Täna on nad rändajad päevapiltnikud, homme nuuskuri büroo agendid, ülehomme madrused jne. Ja ikka enamiste ei sobi nad kusagil.

Pat on järeilmõtteleja, asjalik; Patachon läseb end kergesti igast veetlevast ära meelitada, kuid siiski ei puudu tal oma kavalad vembud. Oma juhtumusmängudega on nad kinopubliku südamed juba nii ära võitnud, et juba nende ilmumine naeru äratav.

Ise nad ei naera nii väga. On enamiste kurvad. Kontrast meeolelu vahel näitelinal ja vaatesaalis on terav. Ja just see tõstabki vaataja sümpaatiat nende vastu.

Lugejad arvavad, et nad on olnud juba algusest saadik filmides kahekesi koos. See ei ole siiski nii. On komöödia „Asetäitjanna“, mis omal jal ka Tallinnas jooksis. Selles ei ole Patachoni. On ainult Pat. Kuid ilma vurrudeta, ilma gumoosninata ja ilma kaltsaka kostüümita.

Pat on selles pildis „suur nina.“ Teenib kontoris, tal on auto, kena majake ja ilus naine.

Kuid seal ei ole ta ka Pat, vaid Karl Schönström, alles algaja Taani kinonäitleja.

Muidugi ei ole Pat ja Patachon õiged nimed, vaid Pat on Karl Schönström ja Patachon — Harald Madsen.



Henny Porten

on ühes oma õe Rosa Porteniga esimesi Saksa kinonäitlejaid. Kuna Rosa varju jäänud, on Henny tõusnud kuulsuse tipule.

Abielus Dr. Kaufmanniga.

Henny Porteni aadr.: Berliin-Dahlem, Park. Str. 76.

Mitmesuguseid sõnumeid kino-ilmast.

Kes saab uueks Jackie Cooganiks.

Et leida uut Jackie Coogani, korraldati hiljuti Hollandis võistlus, kuhu ilmusid 700 kandidaati suureks kasvanud Jackie asemele.

Nende hulgast valis jury esialgul välja 71 poisikest.

Varsti „1000 sammu black bottomi!“

Kuna filmil „1000 sammu charlestoni“ hea menu oli, kavatseb Fox-film välja lasta uut tantsufilmi, nimelt black bottomi, kui see tants aga tantsu spetsialistide poolt kindlat tunnustamist leiab.

Õmblusmasinad

Naumann, Pfaff, Vesta ja Gritzner — need masinad on õigusega kõige paremad maailmas, mispärast iga ostja on väga rahuldunud headuse, hinna kuuväsi maksu ja maksuta ilutikanduse õpetuse poolest. — —

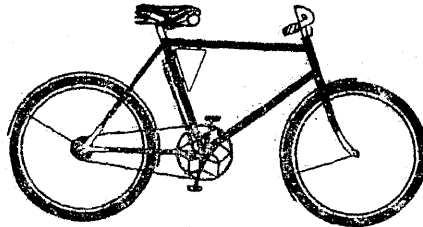
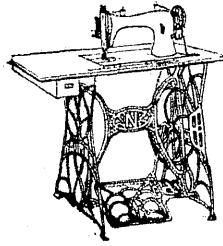
Rudumis-masinad

Valter Gloriosa —

Mülhausenist ja **Irmischer & Witte** Dresdenist. Väga kuulsad oma hea töötamise ja kauaaegse vastupidamise poolest. — —

Koorelahutajad —

Westfalla — kuulsad Eestis suur kui ka väike-tööstuses. Peale selle **K & L** ja palju teisi.



Jalgrattad

Inglis, Saksa ja Prantsuse vabrikutest, nagu: **Juno, Naumann, Mars, Möve, Elité**. Need rattad on täielised turu valitsejad Eestis. Pikendatud raamid, tugev ja nägus ehitus teevad neid meeldivaks kõigile. — — Headuse eest täielik vastutus.

PEALADU

Kr. Saar & Ko

Tallinn, Estonia
pulestee 27.
Kõnetraat 26-69.
Abikauplused: Tartus,
Rakveres ja Jõhvis.



JUUKSE-

TÖÖSTUS

«KARU»

I. klassi naiste ja meeste
juukselõikamise äri

Tallinnas

V. Roosikrantsi tän. 5

Pühapäeviti
kella 10—1

Naiskammimine, mani-
küür, ripsme- ja kulmu
värvimine. -- Naiste- ja
meesteparukad igas vär-
vis ja siidiparukad näo-
kattepidudele.

I. kl. nais- ja meestööjõud

AUSTUSEGA OMANIK

Üsna ilma hinnata

võib saada igaks KULD UURI (kätekanav), portselaan- laua ehk kohvi serviisi, 100 künarti hääd pesurilet, toreda õiskonna, palitu ehk siidmanifriidide jne. kui ostab meil 6 eks. huvitava sisuga albumi „KAVALANTS“ 600 mk. eest ja veel 6 uut ostjat soovitab (aasia jooksul) ehk nõuetava arvu ise ehk teiste läbi välja ostab. Asju on juba paljudele välja antud; saajate aadressid agentuuris näha. Ekstarvamist: ärahoidmiseks teatame, et meil midagi ühist ei ole hüdra ehk lumepalli müügi probleemiga. -- Teatage oma aadress, siis saadame lähemad teated ühes asjades
 "" "" NIMESTIKUGA. "" ""

AGENTUUR - ÄRI

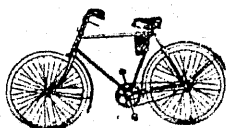
„Kiirmüük“

TALLINNAS, PIKK TÄN. 57

OSAK. TARTUS PETERBURI T. 66

Estonia all nr. 10

Kas kõik teavad, et kõige odavam ostukoht on Estonia all nr. 10?



Tähele panna!!!

Kes KAUBA HEADUSE peale rõhku paneb, see ostab



LIER & ROSSBAUM'i

juurest, TALLINNAS, VIRU TÄN. Nr. 7.

ÕMBLUSMASINAD: „Mundlos-Original-Victoria“ ja „Veritas“ perekonnale ja tööstusele. Õmbluse ja tikkimise juhatus hinnata.

KUDUMISEMASINAD Claes & Fientje, Mülhausen, moodsate jakkide, riiete, sukkade jne. kudumiseks.

JALGRATTAD „Wanderer“, „Brennabor“, „Diamant“, ja „Raleigh“, uemad mudelid. KIRJUTUSMASINAD „Continental“ ja „Kappel“, tehnika viimane sõna.

PALJUNDAMISE APARAADID „Opalograph“ ja „Schapirograph“.

NÕELAD, LAEVUKESED, ÕLI, JALGRATTA OSAD ja kõik tarbeasjad ülalnimetatud masinatele.

PARANDUSTÖÖKODA.

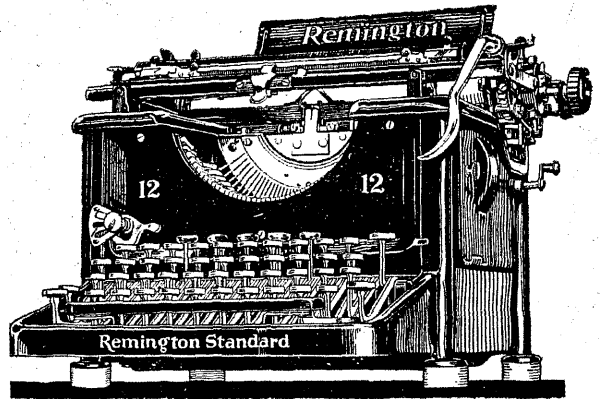
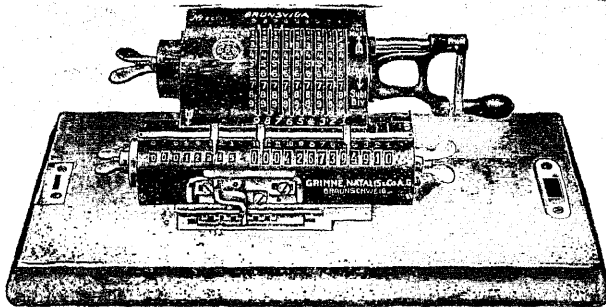
MÜÜK JÄRELMAKSUGA.

REMINGTON

KIRJUTUSMASINAID
kõiki mudeleid

BRUNSVIGA

ARVEMASINAID
üle ilma tuntuid



ESITAB

Õ Ü SYSTEMA

Tallinnas, S. Karja t. 11



Muusikariistade kauplus

Suur Tartu mnt. 25, Tallinn

J. LEEMANN

soovib oma töökojast vastutusega ning mõõdukate hindega viiuleid, gitarresid, mandoliineid, mandooli, balalaikasid, lõõtsapille jne., samuti igal ajal ärisaadaval kõigi muusikariistade osad. -- Muusikariistade parandamine kiire ja korralik.

Kõik tarvitavad hambapastat

„Chlorodont“!